

Osztap Szlivinszkij

1918

*Van, hogy a felrobbanó repesz
nyomán is csak egy apró folt marad.
Csak arra emlékszem a háborúból is,
ahogy az utolsó napok egyikén egy
ló
esett ki a vonatból a kanyarban,
a keskeny nyomtávú vágányra esett, és
nem volt senki, aki visszament volna,
hogy kiemelje a töltés mellől,
gyerekek jöttek, fűvel etették,
és ő csak feküdt
törött lábakkal, matt szemekkel,
feketén-feketén,
mint egy jel, amit a visszavonuló
éjszaka hagyott ott a
nyomában jövő éjszakának.*

Noé

*Az egész elmúlt élet olyan, mint az elázott újság. Más volt ott:
hírek, gasztronómia, szórakozás.
Valaki a sötétben érkezett, ázott hajjal.
Valaki messziről jött, azt mondta, mintha sosem látott felhőket látna.
Mi magunk közé ültettük le, bort melegítettünk neki.
Rossz hírek jöttek, húsrá ecet.
Mi lassan keltünk fel a tánchoz, nyújtózkodva és hunyorogva,
lassan fordultunk csak körbe, lassan húztuk magunk közé.
Sosem fáradt el senki, csak a sietség fáraszt.
Én összekevertem a legidősebb gyerekeimet a legfiatalabbakkal, mert egyesek őszültek már,
mások meg fehérek voltak, mint a százsorszép.
Füstök jártak körbe minket, nem tudtuk, milyen az égő haj szaga.
Óriásokról néztünk egy vicces filmet. Áldozati bárányainkat könnyen emeltük fel, lendülettel
vágtuk le a fejüket és hittünk a pontos isteni ujjban.
Szelek jöttek, az angyalok keresztel jelölték meg a házunkat.
És most – olyan csönd van, hogy aludni sem lehet. Színház után alvás,
reggel elkezdem a műsort az erkélyen egyetlen nézőnek.*

Én jó tanuló vagyok, értelmes, olyan, aki mindig a teremben marad, amikor a többiek kirajzottak az udvarba. Az életemet egy századdal előre krétával írták rá a kapukra. Az én tavaszom soha nem lő ki.

Én csak a hosszas zajlását hallom, egyedül táncolok, utasítás szerint, körben, egyenletesen, addig, amíg az első tenyér összecattan a sötétségtől éppen előttem.

(idegen, idegené)

*éjjel egy idegen gyerek horgászbótot fon a hajadból
idegen álmatlanság csörömpöl bennünk mint egy üres vödör a kútban
szorongva idegenül táncol a gyümölcs a méhedben
szorongó fantáziái füttyülnek akár az arany falevelek magasan fölöttünk
amikor a domb lábánál elcsöndesedünk a tizenötödik évfordulóján
és olyan lesz majd az első vágya a szemünkben mint egy olajlámpa tompa
a fénye csak tenyérynyi*

*fiaink bátorsággal telve tőlünk messze északra állnak
mint a szalmabábra lecsapó sólymok
tudd hogy abban a pillanatban mikor a szívedhez kapsz mintha idegen lenne
próbálni kezd körülöttünk egy lassú néma zenekar*

megszakítom félbeszakítom magam talán következetlen vagyok

*csúsznak
az emlékezet partjai
és hirtelen
a mélyülnek a kútjai*

*de tessék itt van egy idegen emléke:
vonalat érzékel a városba katonát hozott és dögvészt
de a peronon csak egy zenekar áll tollal teli trombitákkal
és a lábuk alatt mint a sárga toll hirtelen idegen a haza*

Osztap Szlivinszkij (1978) költő, fordító, irodalomtörténész, bolgár és lengyel irodalommal foglalkozik. A fiatal generáció egyik meghatározó hangja, szürrealista képi világa és nyelvi minimalizmusa mellett az antik görög és biblikus motívumok használata is jellegzetessége lírájának. Nyugat-Ukrajnában, Lvivben él.

Vonnák Diána fordításai